

de set en set

MARTÍ AYATS

Reptes

Amb les festes païdes (tant si han fet profit com si no), és l'hora de fer recompte per saber amb quines forces i quins ànims comptem per afrontar l'any. Perquè assolir o acostar-nos als famosos propòsits que formulem, en públic o en privat, depèn de la nostra tenacitat i la nostra convicció. Quants impulsos que semblaven imparables en el seu inici, quan només tenien vida en el nostre pensament, han decaïgut, s'han desinflat tot just posar-se en contacte amb la realitat? Només caldria fer un seguiment d'una dotzena de casos particulars de gener a gener per adonar-nos que el tant per cent d'acompliments és generalment baix. I així arribem a molts casos en què hi ha una renúncia a fixar-se metes, objectius (no només pel

“ Quants impulsos que semblaven imparables en el seu inici, quan només tenien vida en el nostre pensament, s'han desinflat tot just posar-se en contacte amb la realitat? ”

canvi d'any, sinó durant tot l'any). L'alt grau de frustració que provoca la incapacitat d'atrapar el que es persegueix moltes vegades sembla més dolorós que esborrar un horitzó ple de reptes: si no hi ha perspectives, no hi ha fracàs, no hi ha crítica, no hi ha mirada interior, no hi ha aquell patiment ni aquella tensió positiva que ens acaba fent créixer. I, un cop immersos en aquesta dinàmica, les il·lusions queden circumscrites al que ens puguem proporcionar, via targeta de crèdit (ja sigui poc o molt), de tot l'ampli ventall que ens ofereix la societat consumista. Una opció per no caure en aquesta roda és marcar-nos objectius realistes, consolidar petits avenços, sense pensar en els finals amb resultats espectaculars. Aquest seria un bon propòsit: afrontar la quotidianitat i tot el que la configura com un repte constant, com un marc perfecte per oferir, com si fóssim uns modestos i humils artesans, el millor que puguem donar en cada moment i en cada situació.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

cartes@elpunt.cat

Els Reis a Salt

● Haver d'anar a dormir després de veure la cavalcada de Reis i deixar-te un mal gust com no havia passat mai, no li ho desitjo a ningú.

Com pot ser que en una filla petita de tres anys i una il·lusió desmesurada per veure els seus tres Reis no li pugui ni arribar a mirar la cara, perquè només tinc feina a procurar que no la tirin a terra, cada vegada que des de les carrosses deixen anar un grapat de caramels? Hem d'acabar de veure la cavalcada amb la nena a coll del seu pare, per tal de no patir per la seva integritat física. I no, no és una exageració ni un fet aïllat, perquè, al nostre voltant, altres pares tenen la mateixa feina. Si la solució de tot això és que no es puguin tirar caramels, seria millor que s'eliminessin o es possessin directament dins els fanalets, per tal de suprimir l'incivisme d'un bon grup de persones, sobretot menors, que van substituir els tradicionals fanalets per bosses de plàstic, per tal de recollir tants caramels com poguessin, els seus i els que potser no eren tan seus. / NATÀLIA SAMSÓ. Salt (Gironès).

El dret de successions

● Em sorprèn molt que encara hi hagi qui tracti despectivament grups minoritaris, com ara ICV-EUiA, als quals s'acusa de «comunistes» (El Lector Escriu, 2/1/2010); jo diria que tots els comunistes són a IU, però no tots els qui estan a IU són comunistes, com diu l'article sobre el dret de successions, amb l'afegit que són uns barruts: diu que han establert un impost discriminatori, i demana la dimissió del tripartit. Es

El viatge interminable

● El dia 7 de gener, moltes de les carreteres catalanes van quedar tallades per la neu, entre elles l'eix transversal. Les persones que ens vam quedar atrapades en aquesta carretera hi vam estar més de 5 hores. Però només ens hi vam quedar els camions i un autocar, l'eix-bus, en el qual hi viatjàvem unes 25 persones. Entre elles hi havia una nena de tres anys i una altra que devia tenir un any. El més vergonyós de tot és que en cap moment els mossos d'esquadra ens van preguntar si necessitàvem alguna cosa i tampoc ens van informar de res. L'únic que ens van dir, des de dins d'un cotxe i amb un megàfon, va ser «que ningú es mogui», quan ja portàvem tres hores parats al quilòmetre 201 en direcció Girona, és a dir, a 500 metres del coll del Revell, perquè ells ens van fer parar, quan podríem haver avançat perfectament, perquè hi havia poca neu a la carretera.

És lamentable que els mossos d'esquadra en cap moment es preocupessin per les persones que van quedar atrapades i que, parlant clar, passessin olímpicament del conductor de l'autocar, que els va intentar parar un parell de vegades per informar-los que hi havia dues nenes petites a l'autocar, que només teníem 33 centilitres d'aigua i dues mandarines, que se les van menjar les nenes. Amb això vull dir que no vam rebre cap tipus d'atenció en cap moment! Per últim voldria dir que les màquines per treure la neu varen tardar dues hores a arribar. / ANNA VILÀ. Salt (Gironès).

pensa que els comunistes són tots uns estalinistes que van contra els interessos del poble obligant-los a pagar impostos injustos, puix que el 94% de la ciutadania de Catalunya quedarà exempta de pagar aquest impost, i solament hauran de pagar-lo les grans fortunes. Així ens diferenciem de la dreta d'aquest país, CiU i el PP, que en volen la desaparició completa, com fa el PP en les seves comunitats autònoms. És l'aplicació del principi de justícia distributiva: només un 6% estarà obligat a pagar aquest impost, i no li suposarà gran cosa. Que n'arriben a ser, de dolents, aquests comunistes, i que caritatius i bondadosos que són els del PP i CiU, que defensen amb valentia la desaparició de l'impost per a tothom, rics i pobres... I què succeeix a França, per exemple? Pot ser que siguin tots uns comunistes, incloent-hi

Sarkozy, però existeix l'impost sobre l'herència (vegeu *droit de succession* a internet). Allí es paga des de la Revolució (1789). Hi ha hagut una progressió en el seu cobrament que va (el 2009) des dels 7.922 fins als 11.883 euros amb un 10% de taxes a pagar, i fins a més d'1.772.084 amb un 40%. El tripartit no és l'únic, doncs.

En quin camp està, vostè? Els «comunistes» i amics estan per la solidaritat i pel principi d'equitat i de justícia distributiva. Hi tenen dret. / VICENÇ MATA. Aiguaviva (Gironès).

Un pare maltractat i humiliat

● De part de qui està la justícia? Això és el que em pregunto després d'haver passat unes vacances de Nadal sense els meus fills perquè així ho imposa la mare dels meus fills; que

no és ningú, només és mare, i només per això ja és intocable. Mentre a la majoria de cases els nens gaudeixen de regals i alegria, els meus no m'han ni vist la cara, ni tan sols saben que hi ha regals a casa per obrir, no he tingut ni la mínima oportunitat de dir-los-ho. Ni tions, ni pares Noel ni cartes als Reis Mags em retornaran aquests dies perduts... A quina justícia ha de recórrer un pare maltractat que any rere any s'afarta de tractar les injustícies d'una mare al jutjat? Organisme, a més a més, que no hi posa remei i ni tan sols respecta l'opinió del pare. És més, encara he de sentir-me dir pel jutge si «vull arribar a un pacte amb la mare». Quin pacte vol que faci amb una persona que priva un pare del dret més gran que té? És totalment irracional, i em qüestiono contínuament a quin grau de sensibilitat hem arribat, i a sobre totalment tolerat per l'organisme que té més potestat en aquest assumpte familiars, quan el més senzill és que els progenitors puguin parlar obertament i sense problemes dels seus fills, cosa que des que m'he separat no he pogut fer amb la mare dels meus, i només perquè ella és mare i jo sóc pare...

Digueu-me, doncs, si això no és maltractament i una humiliació. / ANTONI RUIZ. Llagostera (Gironès).

Premi ADAC

● Totes les cartes al director i els articles sobre llengua catalana publicats a El Punt fins al 23 d'abril del 2010 participaran en una selecció per a un dels Premis de Normalització Lingüística i Cultural de l'Ateneu d'Acció Cultural (Adac).

en sisif | JORDI SOLER

